

MANUEL RODRIGUEZ LOPEZ

O día 4 de novembro de 1990 celebrouse na vila de Paradela(Lugo) un acontecemento sobranceiro, que tiveron a honra de presentar. Aquel domingo, ós sons da Banda de música do Concello de Paradela, inaugurouse a Casa da Cultura daquela pobo e déuselle o nome de Manuel Rodríguez López. E tamén o Alcalde do Concello fixo entrega á viuva do homenaxeado do título que acreditaba a este como Fillo Predilecto do Concello, "polo seu destacado labor cultural, e polo amor demostrado a esta terra durante toda a súa vida".

Neste acto, escritores das terras de Lugo - Manuel María, Paco Martín, Rodríguez Barrio, Eloi Caldeiro...- leron anacos de textos de Rodríguez López, e o cantautor lucense afincado en Barcelona cantou temas do mesmo autor. E xuntáronse autoridades e amigos, as xentes de Paradela... E Xesús Mato, crego e amigo, bendecíu as instalacións e lembrou a figura de Manuel.

Se alguén alleo ó entorno de Manuel Rodríguez López, descoñecedor da súa vida e a súa obra, presenciase tal mostra de agarrimo, tería á forza que preguntarse ¿ Quen foi este home que recibe unha homenaxe tal na súa terra, da súa xente?.

E a resposta tiña que ser categórica: Foi home xeneroso e bo, por riba de todo. Despois, foi escritor.

Manolo Rodríguez naceu en San Miguel de Paradela o 11 de novembro de 1934. Desde os seis anos resideu en Barcelona, agás os últimos anos que viviu na capital lucense.

Tiña unha fonda formación cultural e humanística, adequerida nos seus anos de estudio no Seminario Diocesano de Barcelona. Profesionalmente, foi xefe administrativo do departamento de persoal dunha industria siderometalúrxica. Pero, por riba de todo, foi un home preocupado profundamente pola cultura e por Galicia. Desenvolveu unha intensa actividade cultural en Cataluña chegando a sê-lo cronista de todo o que en relación con Galicia se fixo naquel país.

Os temas obreiros e, en xeral o da emigración, foron a súa preocupación constante, e os seus poemas están cheos de fondura dorida pola sorte da Terra e dos que dela tiveron que marchar:

Tòdalas mañás èrgueste, Cruceiro,
desfeito en bàgoas. ¿Què pasou, meu santo?
Por què tal desacougo, tanto pranto?
Olla que o merlo chirila no ameneiro!.

"Non me fire o trebòn nen o xieiro,
nen me aterra do corvo o mouro canto.
Choro polo emigrante, nun recanto
feito estrume no edoso cimitero;

O rodicio da diàspora n-acouga,
os adeuses ateigan as estradas
i a bisbarra chairega fica vouga;
que, en troques de xunguirse, a nosa xente
os folgos verte noutras chans queimadas
mèntrala Patria escòdase doente!.

Manolo Rodríguez publicou en verso: "POEMAS POPULARES GALEGOS" (1968), "SAUDADE NO BULLEIRO" (1970) e "SOLDADA MINIMA" (1979). En Prosa: "REENCONTRO COA ALDEA" (1983), "GALEGOS EN CATALUNYA, 1978-1982" (1983), "GALEGOS EN CATALUNYAZ, 2" (1985) e "VIAXES CON ANXEL FOLE" (1988). Quedàronlle inéditos, entre outros libros, "ONTE E HOXE VIVENCIAL" ou "VIVENCIAS LUGUESAS" (Poesía), e a traducción ò galego de "L'ATLANTIDA", de Jacint Verdaguer, pendente de publicación pola Consellería da Presidencia da Xunta de Galicia.

Unha das súas teimas foi a dos galegos en Catalunya, a súa segunda patria. E procurou vencellar, cos seus traballos, aquela Galicia da diàspora coa Galicia orixinal. Foi cronista oficial do Centro Galego de Barcelona, Director de "Alborada", o voceiro deste centro. E colaborou asiduamente en medios informativos de Galicia, Catalunya e Arxentina.

Durante os anos de residencia en Lugo colaborou a cotío co "PRAZA MAIOR", o voceiro do Concello de Lugo, e os xornais "EL PROGRESO" e "LA VOZ DE GALICIA". Tamén, e especialmente en temas de historia lucense, viaxes e monumentalidade, en RADIO NACIONAL DE ESPAÑA EN A CORUÑA e en RADIO POPULAR DE LUGO.

Durante toda a súa vida foi home homilde, silencioso, que pasou pola vida facendo ben ,axudando,colaborando en todo, traballando arreo... Para a literatura, o esencial è o seu labor de escritor,de entrevistador, de cronista, e de poeta obreiro, quizàis o mellor poeta obreiro que Galicia deu neste sèculo.

Para os seus amigos, o esencial era a persoa. A bonhomía de Manolo superpoñíase por riba de calquera consideraciòn.Era o home sempre comprensivo e dialogante, sempre disposto a axudar, co que sempre se podía contar...A súa enfermidade e repentina morte foi unha perda irreparable para tódolos que nos honrâbamos coa súa amizade.

Diante do seu pasamento, os informadores de Lugo nomeàrono "LUCENSE DO ANO", e o seu concello natal proclamouno "FILLO PREDILECTO DE PARADELA".E quero deixar aquí constancia do meu recoñecemento, e o recoñecemento de tódolos amigos de Manuel, òs informadores lucenses pola súa sensibilidade e agarimo, e ò Concello de Paradelas, representado polo seu Alcalde,Xosè manuel Mato Díaz, por ter tan claro o seu papel de agradecemento a un fillo destacado daquela terra; por saber cales son as xentes que fan verdadeiramente grandes òs pobos. Paradelas è moito mäs grande,mäs forte, mäs rica, desde que Manolo comezou a cantar aquela

"Terra que vai dende o Toural ò Loio,
vèiga onde nacìn,doce,verde cunca,
camiño do romeiro a Compostela.
Polo mundo emigrante, triste,soio,
estarei lonxe, pro esquecerte,¡NUNCA!,
Patria dos meus antergos,¡PARADELA!.

Na súa casa, a súa familia - a súa viuva,Irene;os seus fillos; súa nai;súas irmãs...- garda a memoria de Manolo Rodríguez con esa lembranza inesquecible que produce a prematura morte dun home nacido para a convivencia;que tiña na súa escala de amor en primeiro lugar a familia e en segundo a Galicia.Un home xeneroso e bo que viveu sen pensar en si nunca;pensando únicamente nos demás.Nos seus amigos, deixou o grande valeiro do compañeiro co que sempre se conta,do que nunca defrauda, do que sempre está disposto para exercer de verdadeiro amigo. Díxeno na despedida aquela do cimiterio e repítoo agora.Ninguèn como Manolo mereceu o tratamento de "Excelentísimo Señor".